

Közeledünk?

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 32. szám, 2017. augusztus 11.

Írásom kiváltója Széky János cikke a lap 30. számának (2017. júl. 28.) első oldalán: *Erő, erő, erő – meg a sérv*. Zárójeles kérdésre – a hazai és az uniós GDP vásárlóerő-paritáson számolt növekedésével kapcsolatban, a 2010–2016 közötti adatokról – a válaszom: 96 év múlva érjük el az uniós átlagot. A másik adat 2017 első negyedévének százalékos GDP-növekedése (3,7 százalék) az előző év azonos részéhez mérten. Itt gyorsabb közeledés sejthető. De azt gondolom, hogy mindkét összehasonlítás eredménye megtévesztő, s valójában nem közeledünk, hanem távolodunk. Erre egy érvet és egy javaslatot vázolok. Az érv: a GDP 2015-ös adata egy főre számolva hazánkban 12 240 dollár volt. Az uniós átlag az Egyesült Királyság nélkül 29 800 dollár. A magyar 3,7 százalékos növekedés 453 dollár, az uniós 1,8 százalék pedig 536 dollár. Melyik több? S hogyan vegyük figyelembe az évi mintegy háromszáz dollárt, ami az uniós „ajándéka”, egy főre számolva. Nélküle a növekményünk 153 dollár lenne.

Javaslatom: azt nézzük inkább, közeledik-e egyáltalán a magyar átlagember életszínvonala az uniós átlagemberéhez. Ugye, ezért „is” dolgoznak a politikusaink? Vagyis hány percet vagy órát kell dolgoznia ugyanazért pl. egy osztrák és egy magyar embernek. Hány kilogramm kenyert stb. tud venni a nettó órabéréből, s mennyit tudott venni pl. tíz, húsz évvel ezelőtt. Illetve a szokásos vásárlói kosár (nyugdíjas, kiscsaládos, sokgyerekes stb.) egy havi tartalmáért mennyit kell dolgozni, milyen hányada ez a havi nettó összjövedelemnek itt és ott. Nagy örömmel (vagy bánattal) olvasnám az erről szóló cikkeket.